

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. Ad omne, cum fortuna, certamen, à cælesti nos gloria, vti olim S.
Adelgundem, excitari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Atque hoc octauum est inimicæ *Fortunæ* remedium, quod identidem Christus ipse discipulis inculcauit: *Beati eritis, cum vos persecuti fuerint homines, & dixerint omne malum aduersum vos mentientes, propter me, gaudete & exultate, quoniam merces vestra copiosa est in calis.* In quæ verba Imperfecti operis author ait: *Si miles periculum belli sustinet, dum sperat victoria prædam; quanto magis nos opprobria mundi non debemus timere, qui regni caelestis præmia speramus?* Item: *Pensate confusionem hanc terrenam cum gloria illa caelesti, & videte, si non multo lenius est, quod patimini super terram, quàm quod expectatis in celo.* Hoc significabat iter Israëlitarum, qui prius, per mare rubrum transire, quàm ad palmas, in terra Elim, peruenire, debuerunt. Palma est caelestis gloriæ symbolum: qua de caussa vidit Ioannes multitudinem beatorum innumerabilium palmas manibus gestantium. Palmæ sunt signa victoriæ. Victoria sine pugna non venit: quàm, etiam in sanctis præcessisse, ibidem aperuit senex vnus beatorum palmam manibus gestantium, nam ad Ioannem accedens dixit: *Hi qui amicti sunt stolis albis, qui sunt, & vnde venerunt? cui Ioannes: Domine mi, tu scis, & dixit mihi: Hi sunt, qui venerunt de tribulatione magna, & lauerunt stolas suas, & dealbauerunt eas in sanguine Agni. Ideo sunt ante thronum. Per sanguinem, igitur, aut per tribulationem, non quamcunque, sed per magnam, velut per mare quoddam Erythræum ac rubrum, itur ad palmas illas. Nisi præcesserit pugna, ait S. Cyprianus, non potest esse victoria, tunc datur vincentibus corona. Nam gubernator, in tempestate dignoscitur. In acie miles probatur. Delicata iactatio est, cum periculum non est. Consiuctatio in aduersis, probatio est veritatis. Arbor, quæ alta radice fundata est, ventis incumbentibus non imbuetur; & nauis, quæ forti compage solidata est, fluctibus pulsatur, sed non frangitur.*

Ita se fecisse testatur Apostolus dicens: *Bonum certamen certavi, cursum consummaui, fidem seruauit, nempe in carceribus, in flagris multis, in mortibus frequenter. Cur ita? quia in reliquo reposita est mihi corona iustitiæ, quam reddet mihi in illa die iustus iudex: non solum autem mihi, sed & ijs, qui diligunt aduentum eius. Siquidem omnes, qui piè volunt viuere in Christo IESU, persecutionem patientur. Quibus solatium ingens affert idem Paulus his verbis: Quod momentaneum est, & leue tribulationis nostræ, in sublimitate, æternum gloriæ pondus operatur in nobis, non contemplantibus nobis, quæ videntur, sed quæ non videntur. Leuem tribulationem vocat, non in se ac natura,*

XIV.

Matth. 5. 11.

Exod. 15. 27.

Apoc. 7.

S. Cyprianus, serm. de mortalitate.

XV.

2. Timoth.

4. 7.

2. Timoth.

3. 12.

1. Cor. 4. 17.

S. Chrysof.
hom. 16. ad
pop.

Hæbaldus
Eluonenfis
in vita eius,
apud Sur. 30
Ianuar.
Eccl. 7. 8.

XXVI.

Quid. i. Me.
tam.

Lactant. lib.
de Opific.
Dei. cap. 8.

VX

Sap. 5.

sua, sed comparatione futurorum præmiorum. Sicut enim mercator non sentit navigationis laborem, lucrorum spe releuatus; & pugil generose sibi corporis vulnera, coronam respiciens: ita & nos caelestia intendentes bona, quaecumque, inferantur graua, generose feremus, bona futurorum spe roborati. Legimus de S. Adalgunde, eam ita Deo charam fuisse, ut, missis de caelo Angelis, ad tristitia quæque, animo forti, lætæque, patiendæ, illam firmaret. Inter grauiissima, quæ robustam etiam virtutem quatunt, est calumnia. Ea enim, ut in diuinis est, etiam conturbat sapientem, & perdet robur cordis illius. Igitur & Adalgundis audierat aliquando, nomen suum à peruersis hominibus & inertio otio deditis, maledictis proscindi, & apud alios, cum non mediocri quorundam offensione, iniuste traduci. Unde illa, quæ est humane fragilitatis conditio, aliquantulum cruciari capit. Cui mox in medijs fluctibus, Angelus adsuit, & suauibus eam verbis demulcens: Quid, inquit, ô virgo dulcissima, maleuolorum hominum inuidia te conturbat, cum tibi caelestis regni gloria, illis vero, nisi respiciant, æternum gehennæ supplicium paratum sit? Talibus illa recreata sermonibus, nihili deinceps obloquentium vanitates faciendas putauit.

Eam serit ærumnarum copiam Fortuna, ut finis alterius mali, gradus sit futuri; immo ut læta omnia raro, sine infelicitate aliqua, eueniant. His terra secatet. Ut ergo à caelo remedium petamus, ubi erit finis ærumnarum, & miseria in æternam felicitatem mutabitur, natura.

Os homini sublime dedit, calumq; tueri,
Iussit & erectos ad sidera tollere vultus.

Cum enim statuisset Deus, ex omnibus animalibus, solum hominem facere caelestem, cetera vniuersa terrena; hunc ad caeli contemplationem, rigidum erexit, bipedemq; constituit; scilicet ut eadem spectaret, unde illi origo est; illa vero depressit ad terram; ut, quia nulla his immortalitatis expectatio est, toto corpore in humum proiecta, ventri pabuloq; seruirent. Homini itaq; solius ratio est, & sublimis status, & vultus Deo Patri communis, ac proximus, originem suam fitorumq; testatur. Habet ergo cynosuram, ad quam, in omni negotio, respiciat, actionesque suas dirigat. Si hinc laborat, ibi quietescet; si hinc stens mittit semina sua, ibi cum gaudio metet, quod seminauit: si hinc premittitur, ibi coronabitur: si hinc Fortunam contemnit, ibi verè fiet non iam fortunatus, sed beatus. Eant sanniones, ac cilones, & cachinnis excipiant vexatos; sint illis in derisum & similitudinem impro-

pery